

Daniel Giralt-Miracle: «Èxit esclatant de Subirachs a Madrid», *Avui*, 6 de febrer de 1977, p. 27

En cap presentació anterior l'obra de Josep Maria Subirachs no havia aconseguit a Madrid una acollida tan favorable. En aquesta ocasió i a la galeria del marxant terrassenc Aureli Biosca la presentació de Subirachs s'ha fet d'una manera àmplia: més de mig centenar d'obres i amb caràcter retrospectiu, del 1953 al 1976. La premsa ha recordat que tan sols en les exposicions dels escultors Alberto i Gargallo el públic i l'opinió aconseguí mobilitzar-se d'aquesta manera. Subirachs ha dut a Madrid una selecció molt triada del llarg procés escultòric seguit d'ençà que abandonà l'expressionisme figuratiu de formes cantelludes per treballar en el camp de les formes abstractes, i retrobar a la fi dels anys seixanta una figuració eminentment volumètrica, basada en la utilització dels positius i els negatius, els contrastos entre escultura i pintura, i les projeccions de formes corpòries. A.M. Campoy a l'ABC ha dit: «el clàssic té aquí una serenor implacable, un inexorable equilibri, el joíós imperi de la proporció i de l'Eros que ho vivifica tot... aquest saludable Eros, tan manifest sempre en l'opulència del seu llenguatge». Un Subirachs que ha estat rebut com a portaveu d'una escultura mediterrània, essencialment arquitectònica, suggestiva i surrealistant.